

İKİBİNLERİN BODRUM'U

Kendimi bildim bileli giderim Bodrum'a... Erkeklerin kazık atma duygusuyla ailenin kadınlarına verdiği yalıtı tapularının henüz bire on, yüz, bin vermediği, erkeklerin, "Ahh n'ettik de yalıtı karılara vidik" diye dövünmediği yıllardan beri giderim... Belki de giderdim demek daha doğru.

Mis portakal çiçeği, kekik kokulu, masum, güzel mi güzel bir kız çocuğu gibiydi Bodrum o zamanlar... Anadolu'nun her yanında ilelebet moda olduğu üzere büyürken elinden tutanı, akıl vereni, yol göstereni pek olmadı. Ergenlik yıllarında, ileride şişeceğinin ya da günün tabiriyle obez olacağının sinyallerini verdi. Vermeye verdi de sinyal nire, biz nire. Yıllardır gözüne sokulan kırmızı, sarı ve yeşil sinyal lambalarıyla inatlaşmayı bile şiar edinmiş, bu uğurda kan akıtmakta olan bir milletin ahfadıyız biz.

Bodrum, toprağı üzerinde sivilce misali bitmeye başlayan özentisi, özensiz, ilk evlerle birlikte ergenliğe girdi. Bu sıralarda Bodrum vurgununu yıllar önce yemiş, Çökertme türküsünü yüzlerce kez yerel koroyla söylemiş ulemanın birkaçı feryat etmedi değil...

"Bodrum elden gidiyoor, Bodrum elden gidiyoor yoor yoor yoor"...

Bu feryat, DJ türkülerine kapak atmış post modern ulema taifesi tarafından hala koro olarak oratoryo tadında terennüm edilmektedir. "Yani" kelimesini kısa cümlelerde joker olarak kullanma becerisine sahip bir takım yeni Bodrum ulemasının fertlerinin her biri site, ev, ıvır zıvır yapma hakkını dibine kadar kendinde görmekte ve fakat başkaları yaptığı zaman

“Şuna bak! Oha falan oldum yani. Hiç yakıştı mı Bodrum’a yani? Burası tamamiylen bitti yani... Dermişim... Hadi geceye akalım.”

gibi karmaşık düşüncelerle kahrolmakta, rakı meclislerinde ve eller havaya durumlarında sık sık bu konuyu dile getirmektedir.

Yetmişlerde Halikarnas yolu üstünde bir utanmazlık abidesi olarak dikilen, ne akla hizmetse yuvarlak pencereli, dört-beş katlı bir ucubenin getirdiği büyük şok dalgası ile olsa gerek, yarımada iki kattan fazlasını yapmak haram edildi. Belde en azından kat açısından dötü kurtardı. Ama son modalardan site yapmaya uyanan laz ve bazı lazımsı müteahhitler soruna süratle çare bulmakta gecikmediler. Katları dik değil de yan yanaymış gibi farz ederek yapmaya başladıkları sitelerle, yalıları yalayarak yavaştan tepeleri ablukaya alıp hücumla geçtiler ve çok geçmeden beyaz dağları zapt etti.

İlk teslim merkezin tepelerinden geldi. Merkezdeki herkes, babasına özenen yeni yetme bir oğlanın hovardallığıyla, bağını, bahçesini, kutu kutu pense beyaz evleri bir an önce “yapıvesinler gari” diyerekten satıverdi.. Ayıklamayla tükenmesi mümkün olmayan ayırık otu gibi yerden bitmeye başlayan güdük, beyaz, ille de kahverengi kapılı-pencereli bu evler gün geçtikçe evlere dönüşerek bit bite, göt göte bir hal almaya başladı. Yalıdaki tapuları ta baştan kıymete binmiş karılarından, analarından, kız kardeşlerinden intikam alan Bodrum erkeklerinin cebine park ediveren ballı nakit, alayını görmemişin oğlu etti, kimi şaşırdı, kimi kendi de mütahit oldu, Allaha şükür kimi de ne huyunu bozdu, ne suyunu...

Bodrum evi taş olur. Soğuğu da, sıcaklığı da içeri komaz... Kim bilir kaç yüzyıldır Bodrum’lular böyle yapıpduru. İçi musandra tabir edilen bir biçimde yapılan bu

minik evlerde, tavuğu da, öküzü de, bebesi de, dedesi de hep beraber oturupdurular. Dı. Lakin tabiatın olumsuz şartlarının geçit bulup da içine sızamadığı taş ev dediğin şey pahalı bir şey akedeş.

“Kardeşim 80 ev yapacam ben. Taşla başa çıkılır mı lan? Hadi be. Ben Kayseri’de de ev yaptım. Artvin’de de... Mis gibi oturuyolar valla.”

Alırsın incecik tuğlaları, deniz kumunu, midye tozunu da katarsın çimentonun içine. Villanın içini de acayip bi dizayn yaparsın. Mutfaktan girersin, bacadan çıkarısın. Villa 70-80 m2, odaları mercimek gibi yaptın mıydı 3-4 oda, 1 salon, nohut mutfak, bakla tuvalet şahane sığar.

“Amma tepesi düz olcek gari. Orası teras olcek.”

Oh çatı parasından da yırtarsın. Terasın tabanına midyeli betonu bi güzel döker öylece bırakırsın. Güneş tepede, üstten sauna teras da tepede... Yazlık alıp oturanların bol bol hayır duasını alırsın. Özetle evleri öyle bi mimari akıma göre yaparsın ki, akım bokum olur, yazın yanarsın, kışın donarsın.

Ama evin önüne “hayat” tabir edilen verandadan bi tane yapıvemek Allah’ın emridir. Veranda demek hayat demek, hayat demek mangal demek. Mangal konusunda müteahhitin de, ev sahibinin de, zenginin de, fakirin de, bilumum Türk halkının ruhen ne kadar dayanıksız olduğunu bilirsin. Alıcının yüreğinin mangal lupunu titreterek evi bi güzel kakalarsın. Aldığı evin içinde yaşaması mümkün olmayan insanlara, evin dışında da bir hayat kurulabileceğini öğretmiş bir ulu kişi edasıyla bay bay idip, yeni koz helva inşaatlara yelken açarsın.

Çook eski günlerden bir gün, İstanbul'dan azad edilerek buraya sürgüne gelen akıllı-delinin kara sevdalandığı Bodrum'u eşi dostu da görsün istemesi ve onların da görüp aynı sevdaya tutulması neticesi Bodrum, giderek yerli turist taifesinin cümlelerinde kendine hatırı sayılır bir yer edindi. Bodrum'u cümlede kullananların cümlesi ufaktan ufaktan sökün etmeye başladılar. Hiç kimse “Çökertme'den çıktım da Halil'im” türküsünü yerinde söylemekten geri kalmak ve aşağılanmak niyetinde değildi.

Ama bu türküyü, sol elini yumruk yaparak havaya kaldıranlar kendilerine mal etmekte gecikmediler. Bunun üzerine, “shake it baby, yeah”ye kapak atan ve iki elini havaya kaldırarak sallayanlar da “Diskotek isteriz” sinyalini çakıvediler. Sinyali alan iki ileri adam Bodrum'un iki ucunda, şahane mi şahane iki diskoteği umuma arz ettiler. Umum bayıldı. İmam bayılmadı.

Devrimci türkülerin ciddiyetinin içinden geçen dım tıs çım çak sesleri, gülmeyi hoppalık sayan, ağır mı ağır sol yumruğunu havaya kaldıranların hoşlanabileceği bir gidişat olamazdı. Nitekim onlar da hoşlanmadılar. Amma bir kere Bodrum'a girmişti dans...

Derkeenn Türk hafif müziği, Bodrum'un derelerini, yörelerini, örenlerini, DNA sarmalı gibi sarmalamaya başladı. Sol yumruklarını havaya kaldıranların ümüğünü sıkan darbeler, çoğunun yumruğunu sonsuza dek açıp, iki elini havaya kaldırarak sallayanlar taifesine duhul etmesinin nedeni oldu. Ellerini kıvırtırken bir de baktılar ki “Life is life”miş, Çökertme mökertme kalmadı.

O dönemler Bodrum'u istila eden bir başka taife ise, elini öne, adamın burnuna doğru uzatarak, işaret ve orta parmaklarını v şeklinde kaldırarak “peace” işareti

yapanlardı. Bu işaret bu taraklarda bezi olmayan kimileri tarafından “iki” olarak anlaşılır,

”İki de neden üç değil. İkiyi neden gözümüze sokuyor lan bu dingiller?”

kıvamında bir merak uyandırır. Oysa bir bilene sorsa ne olduğunu şıp diye öğrenecek olan bu kimilerinin hobileri arasında, sormamak, öğrenmemek, ot misali ya da patırtılı, kavgalı, gürültülü yuvarlanıp gitmek gelirdi.

Üstü başı salkım saçak, alını hedbentli, boynunda kirli ve buruşuk gelişigüzel havası verilerek bağlanmış rengarenk eşarplı veya şallı, erkekleri sakallı, kızları kıllı, hafiften uyurgezer, kimisi çok akıllı, kimisi Yaradana kurban bu tipler hippie tabir edilirdi. Kronik parasızlıklarıyla ne yerler, ne içerler, nerede uyur, nerede uyanırlar pek bilinmezdi. Ateş yakıp etrafına toplanır, az buçuk da olsa gitar çalmayı bilen arkadaşlarının , Joan Baez, Bob Dylan, Cohen, Doors, Cream, Led Zeppelin nağmeleriyle dans ederek eğlenirler, felsefe yaparlar, veya kendilerini tabiatın kucağına hop atıp mıyırtılı bir mutlulukla

“Tıbi abiyaa. Hazi ya! Trip olzum ya!”

yeni Türkçesiyle aralarında konuşupdurulardı. Hippiler de, o dönem solcuları gibi devrinin sonuna gelmiş, ama felsefesinin hiç değilse izinin kalmasını canı gönülden istediğim, barışçı, neşeli, triptik geniş bir klandı.

Bitmek, durmak bilmez inşaatların günden güne , mecburen yeni bir insan tipini daha Bodrum’a enjekte etti. Doğu Anadolu’dan kopup gelen işçiler.

Belki de inşaatla bedava kalmanın çekiciliği yüzünden inşaat sektörü bu takımın bu yöredeki en popüler mesleği oldu. Köyünden, mezrasından kopup gelen bu arhadaşların deniz gormişliği bile yoktu. Kaldı ki bikinili karı görsün. Karı çarpmasından muzdarip üç kuruşa çalışan bu yeni işçiler, inşaatı beleşe çıkarıp kakalamaktan gayri arzusu olmayan müteahhitler tarafından baş tacı edildi. Evler daha doğrusu siteler, müteahhit cehaleti yetmezmiş gibi inşaatla Fransız bu arhadaşlar tarafından inşa edilmeye başlandı.

Ne var ki evlerin pek çoğu satılamadı. Bu hayalet siteler işgaliye parası bile vermeden yıllar yılı Bodrum'un tepelerini boş beyazla katlettiler. Bir takımı – bakınız Gümüşlük – hala katletmektedir.

Bodrum'da inşaat sektörünün tepe yapması, işinin ehli kimi üç Mlerin de – Mimar, Mühendis, Müteahhit – yöreye göç etmesine veya yarım ayak orada yaşamalarına yol açtığından, Allah'tan adam gibi evler de göz şenlendirmeye başladı.

Amma velakin ben onu bilir, onu söylerim. Allah uzun yıllar önce tüm yarımadaya kat yasağı getirenlerden razı olsun. Ya bir de beyazlar yedi sekiz kat olsaydı?

Uzun yıllar görev bilinciyle gittiğim Bodrum'dan sıkılmış olacağım ki uzun seneler uğramadım. O arada çoluğa değil ama çocuğa karıştım. Bodrum'u giderek artan haberlerle gazetelerden izler oldum. Bodrum'un İstanbul'lular tarafından kesin fethi de işte bu aralarda gerçekleşti. Fantaazi müzik Bodrum'a girdi ve toplumsal “Eller havaya” histerisi baş verivedi.

Bir gün “Hadi bu yaz gidelim, özledik valla” diye düşünerek Bodrum’da ev tutmaya karar verdik. Nisan ayında kalktım kiralık ev bakmaya, eşin dostun yoğun olduğu Türkbükü’ne gittim. Amanın o ne güzellik Ya Rabb’im... Hava kaymak, kokular, çiçekler her yanı sarmış... İçim gıcıklandı, bıraktığım gibi değil, yapılar artmış, köy büyümüş ama hala çok güzel. “Bodrum bozuldu, hele Türkbükü” diyenlerin aklına dörtlük çivi çakayım.

Türkbükü’nün bükünde de, yalısında da - hoş yalıda restoran, otel yapmayacaksan yer bulmak pek kimseye nasip olmaz artık, - istediğim gibi bir ev bulamadım, mecburen bir sonraki Hebil köyde şahane bir ev kiraladım. Bahçeli mi bahçeli, manzaralı mı manzaralı... Harekat süper. Haziran ortası geleceğiz, ağustosa kadar...

Okullar kapandı hop, Hebil evindeyiz. Gece yerleşme galesi ve lahmacunla geçiştirildi. Ertesi sabah evde nevale namına kemirilmiş lahmacundan başka şey olmadığından kalktık oğlan ve işlerimize bakan kızımızla birlikte kahvaltı etmek üzere gündüze daldık... Lakin Hebil henüz hayalet site olduğundan tek açık yer yok. Buluruz bir yer, atıştırırız azıcık gari diyerekten, başıboş kedilerle köpeklerin piyasa yaptığı sezon dışı Türkbükü’ne geliverdik. Buraya yıllar önce ilk taarruzu yaparak fetihde birincilik madalyasını kesin hak eden bar, restoran ve herşeye kapağı attık. Mırıl mırıl mutluluk omuzlarımıza tırmandı, adeta denizin içinde bir masaya çöktük. Oğlanı çimmeye ve debelenmeye, kendimi hoşluğa saldım. Umhhh... Yüzümüzde begonviller, gönlümüzde mavi, mütevazi kahvaltımızı içimize sindirdik... Güneşin tepe delen mooduna geçip beynimizi zongurdattıma beş kala yakışıklı garsonu çağırdım, kes bakalım tatlı çocuk hesabımızı...

Tatlı çocuk tatlı tatlı hesabı getirdi, usulcacık masanın üstüne bırakıverdi. Ben daha usulcacık elimi uzattım, hesabı gevşek gevşek gülümseyerek gözüme

yanaştırdım... Amanın anam, o ne? Topu topu iki büyük, bir bebe, altı üstü zeytin, peynir, domates, çay, ama Türkbükü sokmasında hesap tavan yapıyor demek ki. Kahvaltı bu fiyatsa akşam yemeğini tasavvur edemiyorum... Dakka bir, gol bir, tatil gideri anlaşıldı komutanım. Ne yapalım gönüller şen olsun.

Nitekim sakın ve tatlı günler yaşıyoruz bunca yıl sonra ama değdi doğrusu derken günlerden bir gün, o meşum bir gün oldu ve Türkbükü birdenbire Türkçükü'ne dönüştü.

Yalıda ne kadar lokanta, kafe, bar, büfe, bakkal, çakkal varsa aynı anda, metal konseri büyüklüğündeki kolonlarını denize çevirerek gözümüze saktular ve de müziği sonuna kadar köklediler. Her mekandan çıkan bin bir çeşit müziğin desibel tanımaz kafafiken kakafonisi yalıyı anında yaladı yuttu. Türk popunun egemenliğindeki müzikal patırtı ve destek olarktan rock, pop, salsa, hip hop beyinciğimizi, soğancığımızı bile düzdü. Kulaklarımız sestem haşat olurken, seksten yerinden uğrayan gözlerimizle Bodrum'un yeni çağına işte o gün adım attık.

Solaryum karası dilberlerin ortalıkta salınmasıyla eş zamanlı olarak ortaya çıkan, gömlek yakası göbeğe kadar açık bronz ötesi kara yakışıklılar, kasım kasım kasılarak ortalığı kapladılar. Türkbükü İstila Kuvvetleri'ne mensup Kremdölakrem tabakanın marka manyağı olmuş bir katmanı daha vardı. Kakao tenli kremşokola katmanı... Dişlerinin beyazı suratının karasına beşiktaş bu katmanın en önemli ortak özelliği, çuval dolusu para saydıkları kılıklarını ve ayakkabılarını ve çantalarını ve aksesuarlarını birbirlerinin ve bizim gözümüze sokmaktı. Bu katman mensupları bu vahşi marka hayhuyu içinde çaktırmadan kaynatırım düşüncesiyle bazen çakmaları da çakarlardı. Çakarlardı ama eğer bir başkasında çakma görürlerse, önü alınmaz bir dedikodu histerisi ile ilk

gördükleri paparazziye bilmem kimin üstündeki hangi kılığın hangi marka olmadığını da bir nefeste fısıldayıverirlerdi.

Ayrıca 4x4e sahip olmak ve maçan yiyorsa tekne almak statü göstergesinin design'a dökülmüş bir dışa vurumu olduğu için, bu taşıtlara sahip olmak adeta hepsine farz kılınmıştı. Kalabalığın içinde en uzaktaki tanıdığa bağırarak teknenin sefasından ve cefasından bahis açmak ise çok trendy bir trenddi.

Aynı model botoxları ve silikonları ile plaja inen kadın taifesinin, havalı havalı denize cup yapıp ıslandıkça değiştirdikleri plaj kılıklarını Louis Vuitton yazlık bavulla mı, yoksa sandıkla mı taşıdıkları ise gayet kafa kurcalayıcı bir meseleydi. Şakur şukur onca küpe, yüzük, bilezik, kolye, halhal, şapka, bandana, tantana engeline rağmen böylesine pürüzsüz bronzlaşmak... Şeytan kulağına kurşun, tık tık tık...

Restoranın kulüp, kulübün bar, barın diskotek, diskoteğin beach taklidi yapmaktan bunalıp hepsini birden oldukları yeni bir mekan türünün ortaya çıkışıyla gece gündüz ayrımı ortadan kalkmış, tekila şatlar, enerjy drinkli votkalar, zeytinli martiniler gündüz vardiyasına da el atmıştı. Güneşin altında şatları şatanların beyin kıvrımlarının erken saatte kıpırmasıyla eller havaya seansları erkene alınmış, en son moda perküsyon çalma mecburiyetiyle bir kenarda duran davullara bam güm vurmak ve ortamın bokrini izale etmek Pompei'nin son günlerine taş çıkartan bir hal almıştı. Bu Pompei güruhu, geceleri de yarımadanın tüm barlarını, klüplerini ışık hızıyla firt firt dolanarak her yanda arz-ı endam edebilmenin ve ille de paparazzilere yakalanabilmenin sihirli formülünü de IQ yetmez bir beceriyle nasıl çözmüşse çözmüştü.

Bangır müzik yetmezmiş gibi bir de bu davula vurma çıktı. Davul çalma diyemiyorum çünkü eğer herhangi bir ritmi sureti katiyyede tutturamıyorsan bu

eylemin adı vurmadır. Adam vursan kodesi boylarsın, ama dama duvara davul vurmanın mahkumiyeti de yok.

İşin tadı tuzu iyice kaçtı, beynim fikildi. Bunca yıl sonra gördüğüm bu hayırlı değişim karşısında güleyim mi, ağlayayım mı, dinlenme hayallerim taban yaptı, sinir içinde gerileyim mi? Yok en iyisi ben şaşırayım. Türkbükü'nün yalısında oturayım, geleni geçeni mal mal seyredeyim.

Kararımı uygulamaya koyuldum. Bir gün orada avallaşma, bir gün burada avallaşma derken meselenin göz bebeğine nokta koyan vak'a da nihayet gerçekleşti.

Türkbükü'nün yalısında şen danalardan bir kız arkadaşımızın Silky adlı şahane bir dükkanı vardır. Bir akşamüstü adet olduğu üzere gene dükkanın önündeki masanın etrafına birkaç kız oturduk çay, kahve, frigo buz eğleniyoruz, denize girip çimiyoruz. Çok geçmedi kremşokola katmanından bir dilber uzaklardan arz-ı endam eyledi. Dilber ama ne dilber... İster istemez hepimizin gözü kıza kaydı. Yok hiçbirimizin bir cinsel sapkınlığı yok ama böylesine öküz olsan bakarsın. Gül memeler fırlamış dom dom kurşunu, bacaklar Artemis tapınağı sütunu... Breh de breh...

Kremşokola dilber Silk'e gülümseyerek bizim masaya doğru yaklaştı. Belli incik boncuk dolu dükkana epey demir atmış, Silk'i tanıyor. Hafifçe selamlaştıktan sonra bizim masanın başına dikildi. Ortaya havalı bir "Merhaba" salladı. Bizde bu hava nerede??? Alelade merhabalarımızla kızı selamladık. Beş on saniye süren merhaba faslının hemen ardından bir adım geri çekilen Kremşokola Dilber, tepeden tırnağa göz zaviyemize girdiğine karar verdikten sonra elini kaldırdı. Ters çevirerek parmaklarının ucunu dışarı fırlamak üzere hazır

bekleyen koca memelerine dokundurdu. Biz zaten gözümüzü alamadığımız memelere iyicene kenetlendik. Sandık ki konu memeler...

Dilber, elini yukarıdan aşağı doğru elbisesinin üstünde gezdirdikten ve bizi karınca süzer gibi süzdükten sonra ikinci önemli kelimesini patlattı.

“Dolce Gabbana”...

“Hı!”

İletişime bak.... “Merhaba”... Elbiseyi göster, “Dolce Gabbana”...

Anaaa... Ağzı fevkalade laf yapan beş karı olmamıza rağmen Allah için tek bir kelime bile edemedi, zihin zafiyeti içerisinde öylece kalakaldık. Dilber bizi tuş etmiş olmanın verdiği görgüsüz iştihasıyla akıl almaz, sır ermez konuşmasını sürdürdü.

“Bu ayağımdaki ayakkabılar da Dolce yani... Geçenlerde acaip top bi parti için arkası açık Gucci bi ayakkabı almıştım. Ama ilk giyişim tabii, ayağımı vurmaz mı? Sınır olduum. Mecburen çıkarmak zorunda kaldım. Bütün partiyi yalınayak geçirdim yani... Ama ben ne yaptım? Ayakkabıları böyle elime aldım”.

Bu sırada sağ elinin iki parmağını ayakkabıları tutuyormuş gibi bükerek sağ omzunun arkasına yasladı. Bizde hala tek kelime yok, zaten kızıdan fırsat da yok... Memeleri aklından evvel Dilber kırıtarak vecizelerine devam etti.

“Bütün gece ayakkabıları bu şekilde omzumda taşıdım. Gucci yazısı görünerekten yani. Salak değilim heralde... Çuvalla para verdik di mi

deermişim. Hadi bana baybiş.... Alasmaladık...” dedi, bizi öylece göt gibi bırakarak ve kalçalarını bir o yana, bir bu yana sallayarak yürüdü gitti...

Çıt çıkarmadan birbirimize baktık... Her konuda yapılacak bir yorumumuz vardır evvel Allah ama bu postmoderndolçegabboş yaklaşımına şahit olmanın şaşkınlığını üzerimizden atıp gerçek dünyaya dönüşümüz ve Dilber duysun duymasın kahkahaları koyvermemiz uzunca bir zaman aldı.

Hatırladıkça, hala dilberin “Dolce Gabbana” dediği an ayağa fırlayıp etrafı süzerek elimi aynı onun yaptığı gibi elbisemin üstünde gezdirmediğime ve “Mudo” demediğime yanarım...

Aysun Aslan

Temmuz 2008 Şile